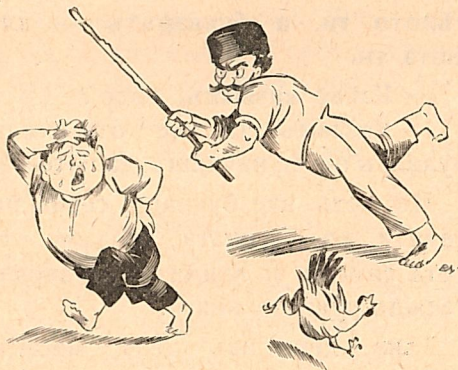


Тошко се подсмива и съ мждреца той отива.

Шомъ пристигнаха и ето на софрата е момчето. Разположи се нашъ Тошко да си хапне днесъ помножко. Да се лапа тукъ е лесно, яденето е чудесно! Колко сладко то мирише, мжно е да се опише.

Почна Тошко да яде. Но тоягата дойде и до него се допръ. Значеше това да спре. Но нали е лакомъ Тошко и обича си по множко да яде, той продължава. Но тоягата тогава здравата се разиграва!

Викна Тошко съ всичка сила:



— Помощь, помощь, мамо мила! Стига, стига, вай, вай, вай!

— Всъко нъщо има край! Не забравяй, хей юнакъ, да не те започна пакъ!

Спусна се тогава Тошко, да си поиграе множко. Но отново съ тази тояга пакъ мждрецътъ го досъга. Тошко пакъ си продължава, да играй той не престава, ала яката тояга почва здраво да налага.

— Вай, вай, вай!

— Всъко нъщо има край! Не забравяй, хей юнакъ, че ще те започна пакъ!

Ето че настава време, Тошко

малко да подръме. Ала още не заспалъ, пръвъ сънъ още не видълъ, пакъ тоягата се спуска и го здравата надруска.

— Вай, вай, вай!

— Всъко нъщо има край! Не забравяй, хей юнакъ, че ще те започна пакъ!

Що да прави, що да стори вече Тошко самъ не знай, всъко нъщо има край! Ако рече да заскача, пакъ тояга го докача. Позасумче той бонбони, но тоягата го гони. Боже, Боже, що да стори съ тази тояга да се бори! Ето вече вижда той ще го смаже тя отъ бой! И не може да избъга, вредъ го гони тази тояга!

Най-подире вьнъ на двора, капналь вече отъ умора, грабна бравичката той, за да се спаси отъ бой, и почна дърва да цепи. И нали бъ той сърдитъ, па и силенъ и набить, славно удря, славно цепи, сякашъ не дърва, а ръпи. Бравата той дига, слага и очаква пакъ тояга. Но о, чудо, тази тояга, този пжтъ не го досъга. Никакъ даже го не спира. Тошко почва да разбира:

Всъко нъщо има край, стига билъ е той лентяй! Ето шомъ работи той, нъма вече: стой! И бой!

И добре той поработи, здравата се поизпоти. А мждрецътъ тогазъ рече:

— Стига си работилъ вече! Сега ти си гостъ любимъ, ела да те нагостимъ!

Тъй нашъ Тошко се оправи и не мина много време съ умъ и трудъ се той прослави! И никога не забрави:

**ВСЪКО НЪЩО ИМА КРАЙ!
И МЪРЗЕЛЪТЪ, ТО СЕ ЗНАЙ!**

Емиль Кораловъ